

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

การศึกษาในสังคมโลกาภิวัตน์ ตั้งแต่เริ่มต้นศตวรรษที่ 21 คือ ค.ศ. 2000 เป็นต้นมา ได้มีความสัมพันธ์และความร่วมมือระหว่างประเทศกว้างขวางยิ่งขึ้น และมีการรวมกันเป็นกลุ่มประเทศ เช่น สหภาพยุโรป 25 ประเทศ และอาเซียน 10 ประเทศ นอกจากนั้นยังมีความร่วมมือในด้านต่าง ๆ ในลักษณะของทวิภาคี เช่น ความร่วมมือระหว่างจีนกับรัสเซีย อเมริกากับแคนาดา หรือ ไทยกับจีน เหล่านี้เป็นต้น ตามกรอบขององค์การการค้าโลกนั้น ทำให้แต่ละประเทศต้องมีนโยบายเปิดเสรีทางการค้า ทั้งด้านสินค้าและบริการ

การจัดการศึกษาเป็นการจัดการในลักษณะของการให้บริการ หรือเป็นธุรกิจบริการ ซึ่งขยายไปยังประเทศที่มีความร่วมมือทางเศรษฐกิจได้อย่างกว้างขวาง ดังนั้นประเทศที่มีความก้าวหน้าทางการศึกษา เช่น สหรัฐอเมริกา อังกฤษ ญี่ปุ่น และออสเตรเลีย จึงได้ลงทุนด้านการศึกษาในประเทศต่าง ๆ ทั้งนี้เพื่อลดค่าใช้จ่ายในการที่นักศึกษาต้องเดินทางไปเรียนในประเทศของตน และให้นักศึกษาสามารถเข้าถึงการเปิดสอนหลักสูตรต่าง ๆ ได้ง่ายขึ้น กล่าวได้ว่าเป็นการขยายตลาดทางการศึกษา โดยที่ใช้หลักสูตรของเจ้าของประเทศ ส่วนผู้บริหารและผู้สอนก็อาจใช้ของประเทศที่มีความร่วมมือกัน การจัดการศึกษาในลักษณะนี้ถือว่าเป็นการจัดการศึกษานานาชาติในรูปแบบหนึ่ง

ในประเทศไทยนั้น ได้มีการจัดการศึกษานานาชาติหลากหลายรูปแบบ เช่น โรงเรียนนานาชาติที่ใช้หลักสูตรของสหรัฐอเมริกา อังกฤษ และญี่ปุ่น ซึ่งส่วนใหญ่จัดการศึกษาในกรุงเทพมหานคร และมีโรงเรียนนานาชาติที่เพียงแต่สอนเป็นภาษาอังกฤษ โดยเน้นการใช้อาจารย์จากต่างประเทศ แต่ใช้หลักสูตรของกระทรวงศึกษาธิการของไทย ก็ถือว่าเป็นโรงเรียนนานาชาติในระดับมหาวิทยาลัยนั้น มหาวิทยาลัยอัสสัมชัญได้ประกาศสัมพันธ์ว่าเป็นมหาวิทยาลัยนานาชาติแห่งแรกของประเทศไทยมาตั้งแต่ พ.ศ. 2518 (มหาวิทยาลัยอัสสัมชัญ, 2552) และจัดการศึกษาระดับปริญญาตรี ปริญญาโท และปริญญาเอก โดยใช้หลักสูตรที่กระทรวงศึกษาธิการอนุญาต เน้นการสอนเป็นภาษาอังกฤษ มีผู้สอนและนักศึกษามาจากหลากหลายประเทศ ส่วนมหาวิทยาลัยบูรพา นั้น เป็นมหาวิทยาลัยในกำกับของรัฐ ได้จัดการศึกษานานาชาติมาตั้งแต่ พ.ศ. 2544 ซึ่งเริ่มต้นดำเนินการโดยโรงเรียนสาธิตพิบูลบำเพ็ญ คณะศึกษาศาสตร์ และเริ่มจากโครงการจัดการศึกษาหลักสูตรมัธยมศึกษา ซึ่งเน้นสมรรถนะในการใช้ภาษาอังกฤษ (English Immersion

Program: EIP) ในปีการศึกษา 2547 ได้เปลี่ยนชื่อเป็นฝ่ายการศึกษานานาชาติขั้นพื้นฐาน (International Education Program for Basic Education: IEP) ซึ่งถือเป็นโครงการนอกระบบราชการอนุมัติโดยสภามหาวิทยาลัย ซึ่งหลังจากที่นักเรียนศึกษาจบแล้วสามารถสอบคัดเลือกเข้าศึกษาต่อได้ทั้งมหาวิทยาลัยภายในประเทศและต่างประเทศ (โรงเรียนสาธิตพิบูลบำเพ็ญ, ม.ป.ป.)

ในคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา นั้น มีการจัดการศึกษาทั้งระดับปริญญาตรี ปริญญาโทและปริญญาเอก โดยในปีการศึกษา 2552 มีหลักสูตรนานาชาติในระดับปริญญาโท 2 หลักสูตร และปริญญาเอก 1 หลักสูตร มีนักศึกษาต่างชาติเข้าศึกษาหลักสูตรดังกล่าว ซึ่งส่วนใหญ่เป็นนักศึกษาจากประเทศจีน ดำเนินการจัดการศึกษาโดยศูนย์บัณฑิตศึกษานานาชาติ การพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ โดยเริ่มต้นดำเนินการในปี พ.ศ. 2543 จากโครงการการศึกษาด้วยกิตติมศักดิ์ จัดการศึกษาหลักสูตร Doctor of Education ซึ่งเป็นโครงการความร่วมมือทางวิชาการกับมหาวิทยาลัยวิกตอเรีย ประเทศออสเตรเลีย ต่อมาในปี พ.ศ. 2546 ได้พัฒนาหลักสูตร Doctor of Philosophy in Human Resource Development ของมหาวิทยาลัยบูรพาเอง และได้พัฒนาหลักสูตร Master of Education in Teaching English as a Second Language และ Master of Arts in Human Resource Development ตามลำดับ โดยดำเนินการภายใต้โครงการบัณฑิตศึกษานานาชาติ และปัจจุบันได้ปรับโครงสร้างส่วนงานเป็นศูนย์บัณฑิตศึกษานานาชาติการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ (มหาวิทยาลัยบูรพา, 2551 ข) ในปี พ.ศ. 2546 มหาวิทยาลัยบูรพาได้จัดตั้งวิทยาลัยนานาชาติขึ้น จัดการศึกษาหลักสูตรนานาชาติในระดับปริญญาตรี โดยปีการศึกษา 2552 เปิดสอน 7 หลักสูตร (วิทยาลัยนานาชาติ, 2552) ปัจจุบันมีนิสิตกำลังศึกษาอยู่ 552 คน (งานทะเบียนและสถิตินิสิต, 2552) โดยมีนโยบายเปิดสอนเฉพาะระดับปริญญาตรี แต่ในอนาคตนโยบายนี้อาจเปลี่ยนแปลงไปสอนระดับบัณฑิตศึกษาด้วยก็เป็นได้ ในหน่วยงานระดับคณะของมหาวิทยาลัยบูรพาที่เปิดสอนหลักสูตรนานาชาติหรือสอนโดยใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสาร นอกจากคณะศึกษาศาสตร์และวิทยาลัยนานาชาติแล้ว ยังมีคณะอื่น ๆ ที่เปิดสอนหลักสูตรนานาชาติ ระดับบัณฑิตศึกษาอีก 11 หลักสูตรใน 7 คณะ/ วิทยาลัย ได้แก่ คณะพยาบาลศาสตร์ เปิดสอน 2 หลักสูตร คณะวิทยาศาสตร์เปิดสอน 4 หลักสูตร คณะสาธารณสุขศาสตร์เปิดสอน 1 หลักสูตร คณะการจัดการและการท่องเที่ยวเปิดสอน 1 หลักสูตร วิทยาลัยพาณิชยศาสตร์เปิดสอน 2 หลักสูตร และคณะวิศวกรรมศาสตร์เปิดสอน 1 หลักสูตร (งานทะเบียนและสถิตินิสิต, 2552)

อาจกล่าวได้ว่า การจัดการศึกษานานาชาติที่ดำเนินงานโดยมหาวิทยาลัยบูรพา ได้มีการขยายตัวอย่างกว้างขวาง ทั้งระดับการศึกษาขั้นพื้นฐานซึ่งดำเนินงานโดยโรงเรียนสาธิตพิบูลบำเพ็ญ ในระดับปริญญาตรีดำเนินงานโดยวิทยาลัยนานาชาติ และระดับบัณฑิตศึกษาใน

หน่วยงานระดับคณะหรือเทียบเท่าคณะ รวม 18 หลักสูตร จึงอาจคาดการณ์ได้ว่าในปีพ.ศ. 2550-2554 ในแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติระยะที่ 10 (พ.ศ. 2550-2554) น่าจะมีผู้จบการศึกษาที่จัดการศึกษานานาชาติในระดับปริญญาตรี ไม่น้อยกว่า 200 คน ผู้จบการศึกษาเหล่านี้ส่วนหนึ่งอาจประกอบอาชีพและไม่ศึกษาต่อ แต่อีกส่วนหนึ่งอาจศึกษาต่อเต็มเวลาหรือประกอบอาชีพและศึกษาต่อบางเวลา ดังนั้นในปี พ.ศ. 2560 ก็น่าจะมีจำนวนหลักสูตรบัณฑิตศึกษาที่ดำเนินงานในระดับคณะของมหาวิทยาลัยบูรพาไม่น้อยกว่า 30 หลักสูตร และน่าจะมีบุคลากรรวมทั้งอาจารย์ที่สอนและรับผิดชอบงานด้านต่าง ๆ อยู่ไม่น้อยกว่า 150 คน

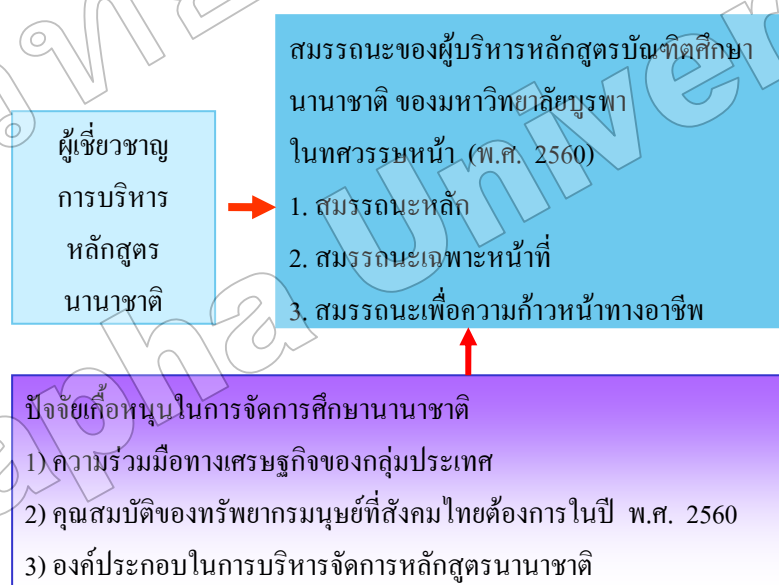
ตามนโยบายการจัดการศึกษาขององค์การค่าโลคนั้น การศึกษานานาชาติเป็นทั้งการบริการสาธารณะและการจัดการเชิงธุรกิจดังที่ได้กล่าวแล้ว จึงเป็นไปได้ที่จะมีมหาวิทยาลัยอื่น ๆ ทั้งในประเทศและต่างประเทศ มาจัดการศึกษาในเขตพื้นที่ชายฝั่งทะเลภาคตะวันออก มหาวิทยาลัยบูรพา จึงอยู่ในฐานะที่จะต้องปรับตัว เปลี่ยนแปลง และพัฒนาไปสู่ความเป็นเลิศในด้านใด ด้านหนึ่ง หรือหลายด้านตามขอบข่ายการศึกษานานาชาติ โดยระดับที่มีความสำคัญมากคือระดับบัณฑิตศึกษา เพราะเป็นการผลิตบุคลากรระดับมัธยมศึกษาให้กับสังคม ผู้ที่มีบทบาทสำคัญยิ่งกว่าบุคลากรและคณาจารย์ คือผู้บริหารหลักสูตรระดับบัณฑิตศึกษาต่าง ๆ ดังกล่าวแล้ว เพราะจะต้องเป็นผู้รับผิดชอบโดยตรง ในการกำหนดวิสัยทัศน์ พันธกิจ กลยุทธ์ การสร้างภาพลักษณ์ ไปสู่ความเป็นเลิศ การสร้างความภาคภูมิใจให้กับนักศึกษา หน่วยงาน และเครือข่ายต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง คุณสมบัติและสมรรถนะของผู้บริหารหลักสูตรนานาชาติดังกล่าวนี้ ผู้วิจัยยังไม่พบว่าได้มีการศึกษาไว้อย่างชัดเจน และถ้าเน้นสมรรถนะในการจัดการศึกษาระดับบัณฑิตศึกษาในทศวรรษหน้า คือประมาณปี พ.ศ. 2560 ก็น่าจะยังไม่ได้มีการศึกษาแต่อย่างใด ซึ่งหากมีการศึกษาจนได้ผลสรุปเป็นองค์ความรู้ว่า ผู้บริหารหลักสูตรบัณฑิตศึกษานานาชาติ จำเป็นต้องมีสมรรถนะในลักษณะใด อย่างไรแล้ว การกำหนดเป็นนโยบายเพื่อพัฒนาสมรรถนะของผู้ที่ได้รับการคาดหวังไว้ว่าจะเป็นผู้บริหารหลักสูตรนานาชาติรุ่นใหม่ ในทศวรรษหน้า ก็คงจะเป็นประโยชน์อย่างยิ่งต่อวงการการศึกษาของประเทศ ในการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ที่จะต้องทำหน้าที่เป็นมัธยมศึกษาของประเทศในการจัดการศึกษานานาชาติในระดับสูง คือระดับปริญญาโทและปริญญาเอก ดังนั้น ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษาสมรรถนะของผู้บริหารหลักสูตรบัณฑิตศึกษานานาชาติ

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อศึกษาสมรรถนะของผู้บริหารหลักสูตรบัณฑิตศึกษานานาชาติของมหาวิทยาลัยบูรพา ในทศวรรษหน้า (พ.ศ. 2560) ใน 3 ด้าน ดังต่อไปนี้

1. สมรรถนะหลักเพื่อการบริหารงานบัณฑิตศึกษา (Core Competency) คือ คุณลักษณะซึ่งเป็นความสามารถหลักของผู้บริหารหลักสูตรบัณฑิตศึกษาของมหาวิทยาลัยบูรพา เป็นความสามารถหลักตามตำแหน่งที่บุคคลากรของมหาวิทยาลัยบูรพาพึงมี
2. สมรรถนะเฉพาะหน้าที่เพื่อการบริหารงานบัณฑิตศึกษานานาชาติ (Functional Competency) คือ คุณลักษณะที่ในสายวิชาชีพผู้บริหารหลักสูตรบัณฑิตศึกษานานาชาติ จำเป็นต้องมีเพื่อให้สามารถปฏิบัติงานได้ประสบความสำเร็จ
3. สมรรถนะเพื่อความก้าวหน้าทางอาชีพ (Professional Competency) คือ คุณลักษณะ ทางด้านการบริหารที่ผู้บริหารหลักสูตรบัณฑิตศึกษานานาชาติของมหาวิทยาลัยบูรพาจำเป็นต้องมี เพื่อความก้าวหน้าทั้งด้านวิชาการและงานบริหาร

กรอบแนวคิดในการวิจัย

ภาพที่ 1-1 กรอบแนวคิดในการวิจัย

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับจากการวิจัย

1. ทราบกลุ่มและลำดับความสำคัญของสมรรถนะที่จำเป็นสำหรับผู้บริหารหลักสูตรบัณฑิตศึกษานานาชาติของมหาวิทยาลัยบูรพาใน พ.ศ. 2560
2. ได้แนวทางพัฒนาอาจารย์หรือบุคลากรไปสู่การเป็นผู้บริหารหลักสูตรบัณฑิตศึกษานานาชาติของมหาวิทยาลัยบูรพาใน พ.ศ. 2560

3. เป็นข้อมูลสำหรับผู้ต้องการพัฒนาตนเอง หรือสถาบันและสถานศึกษาในการวางแผนพัฒนาบุคลากร

ขอบเขตของการวิจัย

ศึกษาจากผู้เชี่ยวชาญด้านการจัดการศึกษานานาชาติและการบริหารหลักสูตรบัณฑิตศึกษานานาชาติ โดยจำแนกเป็นผู้เชี่ยวชาญภายใน และผู้เชี่ยวชาญภายนอก ดังนี้

1. ผู้เชี่ยวชาญภายใน คือ ผู้เชี่ยวชาญที่ปฏิบัติงานในมหาวิทยาลัยบูรพา ได้แก่ ผู้บริหารคณะ วิทยาลัย หรือส่วนงานที่จัดการศึกษาระดับบัณฑิตศึกษานานาชาติ โดยพิจารณาจากประสบการณ์ในการจัดการศึกษา ระดับบัณฑิตศึกษานานาชาติ จำนวน 10 คน จากคณะ วิทยาลัย หรือส่วนงานที่เปิดสอนหลักสูตรบัณฑิตศึกษานานาชาติ ได้แก่ คณะพยาบาลศาสตร์ คณะวิทยาศาสตร์ คณะสาธารณสุขศาสตร์ คณะการจัดการและการท่องเที่ยว วิทยาลัย พาณิชยศาสตร์ คณะวิศวกรรมศาสตร์ และคณะศึกษาศาสตร์ รวมทั้งผู้บริหารของมหาวิทยาลัย ในสำนักงานอธิการบดี

2. ผู้เชี่ยวชาญภายนอก คือ ผู้เชี่ยวชาญที่ไม่ได้ปฏิบัติงานในมหาวิทยาลัยบูรพาโดยพิจารณาจากประสบการณ์ในการจัดการศึกษาทั้งในประเทศและต่างประเทศ จำนวน 10 คน จากผู้บริหารสถาบันอุดมศึกษาไทยทั้งรัฐและเอกชน ที่มีนักศึกษาต่างชาติศึกษาต่อจากข้อมูลของสำนักมาตรฐานอุดมศึกษาไทยในปีการศึกษา 2551 โดยไม่รวมมหาวิทยาลัยบูรพา เช่น มหาวิทยาลัย อัสสัมชัญ มหาจุฬาลงกรณ์ราชวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล มหาวิทยาลัยรังสิต วิทยาลัยมิสซัน มหาวิทยาลัยขอนแก่น มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ จุฬาลงกรณ์ มหาวิทยาลัย และผู้มีประสบการณ์ในการจัดการศึกษานานาชาติอื่น ๆ เช่น ผู้บริหารของสำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา ซึ่งเป็นหน่วยงานที่ดูแลการศึกษาในระดับอุดมศึกษา เป็นต้น

ในการวิจัยครั้งนี้มีวิธีการศึกษาค้นคว้าโดยใช้เทคนิคเดลฟาย (The Delphi Technique) โดยมีวิธีการดังนี้ (Allen, 1978 p. 123 – 125, อ้างถึงใน ดิลก บุญเรืองรอด, 2530, หน้า 24)

1. กำหนดคำถามที่ต้องการอะไรจากผู้เชี่ยวชาญซึ่งคำตอบของคำถามนี้จะช่วยให้สามารถเลือกผู้เชี่ยวชาญได้ถูกต้อง
2. เลือกผู้เชี่ยวชาญ เมื่อทราบสิ่งที่ต้องการจากผู้เชี่ยวชาญแล้ว จะช่วยให้สามารถเลือกผู้เชี่ยวชาญได้
3. พัฒนาแบบสอบถามรอบแรกโดยใช้คำถามปลายเปิด (Open – ended Questions) สัมภาษณ์ผู้เชี่ยวชาญให้ได้ประเด็นในการพัฒนาแบบสอบถาม ทั้งนี้เพื่อให้ผู้เชี่ยวชาญได้แสดงความคิดเห็นอย่างเต็มที่แล้วส่งสำรวจครั้งที่ 1

4. วิเคราะห์แบบสอบถาม นำคำตอบที่ได้มาวิเคราะห์ จัดประเภท และหมวดหมู่ให้ง่ายแก่การเข้าใจ

5. พัฒนาแบบสอบถามรอบที่สองจากคำถามที่ได้จัดหมวดหมู่แล้วโดยพัฒนาแบบสอบถามที่มีคำถามประเภทปลายปิด (Close – ended Questions) และให้เรียงลำดับความสำคัญหรือให้ประมาณค่า แล้วส่งสำรวจครั้งที่ 2

6. พัฒนาแบบสอบถามรอบที่สาม นำผลสำรวจครั้งที่ 2 มาวิเคราะห์หาค่ามัธยฐาน (Median) และค่าพิสัยระหว่างควอไทล์ (Interquartile Range) จากนั้นพัฒนาแบบสอบถามขึ้นมาใหม่โดยระบุค่าสถิติทั้ง 2 ประเภทไว้ในแบบสอบถามด้วย พร้อมทั้งระบุว่า ผู้เชี่ยวชาญคนนั้นมีความเห็นอยู่จุดใด ในหรือนอกพิสัย แล้วส่งให้ผู้เชี่ยวชาญตอบในรอบที่ 3 พร้อมทั้งแสดงเหตุผลประกอบด้วย

7. พัฒนาแบบสอบถามรอบที่สี่ เมื่อวิเคราะห์ใหม่มักพบว่า มีผู้ตอบนอกพิสัยพอสมควร จะกำหนดแบบสอบถามครั้งที่ 4 พร้อมค่าสถิติเช่นเดิม และถามย้ำผู้ตอบนอกพิสัยว่าเพราะเหตุใดจึงยอมรับความเห็นส่วนใหญ่ไม่ได้

8. พัฒนาแบบสอบถามรอบที่ห้า วิเคราะห์ผลของรอบที่ 4 ถ้ายังคงพบความเห็นขัดแย้งมากอยู่เช่นเดิม จะพัฒนาแบบสอบถามครั้งที่ 5 แสดงค่าสถิติทั้งสองค่า พร้อมทั้งความเห็นขัดแย้งและสนับสนุนของผู้ตอบเช่นเดิม แล้วส่งข้อความเห็นอีกครั้ง

9. วิเคราะห์ค่ามัธยฐาน (Median) จากการสำรวจครั้งสุดท้ายจะเป็นค่าตัวแทนคำตอบของกลุ่ม

10. สรุปและรายงานผลงานวิจัย

นิยามศัพท์

สมรรถนะ หมายถึง ความรู้ ทักษะ และคุณลักษณะเชิงพฤติกรรมของบุคคลซึ่งจำเป็นต้องมีในการปฏิบัติงานตำแหน่งหนึ่ง ๆ ให้ประสบความสำเร็จโดยได้ผลงานสูงกว่ามาตรฐานที่กำหนดไว้ หรือโดดเด่นกว่าเพื่อนร่วมงานในสถานการณ์ที่หลากหลายกว่า ในภาษาอังกฤษใช้คำว่า Competency

สมรรถนะหลักเพื่อการบริหารงานบัณฑิตศึกษา (Core Competency) หมายถึง คุณลักษณะ (ความรู้ ทักษะ และพฤติกรรม) ซึ่งเป็นความสามารถหลักของผู้บริหารหลักสูตร บัณฑิตศึกษาของมหาวิทยาลัยบูรพา เป็นความสามารถหลักตามตำแหน่งที่บุคลากรของมหาวิทยาลัยบูรพาพึงมี

สมรรถนะเฉพาะหน้าที่เพื่อการบริหารงานบัณฑิตศึกษานานาชาติ (Functional Competency) หมายถึง คุณลักษณะ (ความรู้ ทักษะ และพฤติกรรม) ที่ในสายวิชาชีพผู้บริหารหลักสูตรบัณฑิตศึกษานานาชาติ จำเป็นต้องมีเพื่อให้สามารถปฏิบัติงานได้ประสบความสำเร็จ

สมรรถนะเพื่อความก้าวหน้าทางอาชีพ (Professional Competency) หมายถึง คุณลักษณะ (ความรู้ ทักษะ และพฤติกรรม) ทางด้านการบริหารที่ผู้บริหารหลักสูตรบัณฑิตศึกษานานาชาติ มหาวิทยาลัยบูรพาจำเป็นต้องมีเพื่อความก้าวหน้าในอาชีพทั้งด้านวิชาการและงานบริหาร

มหาวิทยาลัย หมายถึง มหาวิทยาลัยบูรพาซึ่งเป็นสถาบันระดับอุดมศึกษาในกำกับของรัฐ

ผู้บริหาร หมายถึง ผู้บริหารหน่วยงานที่มีการจัดการเรียนการสอนหลักสูตรระดับบัณฑิตศึกษานานาชาติ มหาวิทยาลัยบูรพา ซึ่งอยู่ในฐานะผู้อำนวยการ คณบดี หรือเทียบเท่า ทศวรรษหน้า หมายถึง ปีพุทธศักราช 2560 เป็นต้นไป

หลักสูตรบัณฑิตศึกษานานาชาติ หมายถึง หลักสูตรระดับที่สูงกว่าปริญญาตรี ได้แก่ การศึกษาในระดับประกาศนียบัตรบัณฑิต ระดับปริญญาโท ระดับประกาศนียบัตรบัณฑิตชั้นสูง ระดับปริญญาเอก ที่จัดการเรียนการสอนโดยใช้ภาษาอังกฤษเป็นสื่อในการเรียนการสอน หรือเป็นหลักสูตรที่มหาวิทยาลัยกำหนดให้เป็นหลักสูตรนานาชาติ